Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 138 van 16 september 2026
in de zaak RvV X IX

In zake: **X**
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. VRIJENS**
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 22 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 6 juni 2025 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 25 juli 2025 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van, oud, artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 18 juni 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 31 mei 2024, in eigen naam en in naam van haar minderjarig kind, een gezinsherenigingsaanvraag in, in functie van haar echtgenoot die reeds over een verblijfsrecht in België beschikt.

Op 6 juni 2025 neemt de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14), aan verzoekster ter kennis gebracht op 26 juni 2025. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:
"In uitvoering van artikel 26 §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen1, wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: X.
Voorna(a)m(en): E.
Nationaliteit: Albanië
Geboortedatum: (…)
Geboorteplaats: (…)
Identificatienummer in het Rijksregister: (…)
Verblijvende te/ verklaart te verblijven te: (…)
+ het minderjarige kind: C., F. (RR: (…))

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene diende op 31.05.2024 een aanvraag tot gezinshereniging op basis van art.10 in, dit in functie van haar echtgenoot dhr. M., I. (RR: (…)) hierna de referentiepersoon. Het kind C., F. (RR: (…)) diende op 31.05.2024 eveneens deze aanvraag in, dit in functie van zijn stiefvader. Zij werden in het bezit gesteld van een bijlage 15bis en een attest van immatriculatie.

Uit de aangebrachte documenten blijkt dat de vervoegde vreemdeling niet voldoende bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij de aanvraag dd. 31.05.2024 legde betrokkene de volgende stukken voor inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon:
- Loopbaanattest van Liantis met de info dat de referentiepersoon sinds 21.05.2018 zelfstandige in hoofdberoep is (dd. 26.04.2024)
- Overzicht van Liantis van de betalingen van de sociale bijdragen van 04 juli 2019 tot en met 24 april 2024 (dd. 26.04.2024)
- Schermafbeelding van ontvangen bankoverschrijving door dhr. V. D. o 11.04.2024: 500,00 euro ~Avans facture o 22.04.2024: 2.586,00 euro ~Facture rest
- Aanslagbiljet personenbelasting (inkomsten van 2022) (dd.11.09.2023)
- Berekening personenbelasting (inkomsten 2022) (dd.05.09.2023)

De documenten van Liantis kunnen ons geen bewijzen geven van de effectieve inkomsten van referentiepersoon. Deze documenten staven louter zijn statuut als zelfstandige en dat de sociale bijdragen werden betaald. Zijn statuut als zelfstandige wordt door onze dienst niet betwist, noch beweren wij dat de referentiepersoon zijn sociale bijdragen niet zou betalen. Deze documenten stellen ons echter niet in staat te berekenen wat zijn bestaansmiddelen concreet inhouden, laat staan dat wij kunnen oordelen of ze stabiel, regelmatig en voldoende zijn.

Voor de eerste twee kwartalen van 2024 bedroeg het verschuldigde bedrag aan sociale bijdragen 898,28 euro. Dit betreft echter een minima van kwartaalbetalingen als zelfstandige in hoofdberoep met indexering. Dit is het forfait dat betaald wordt door startende zelfstandigen en kan dus niet dienen als bewijs van effectieve inkomsten. Er wordt ook een berekening van de personenbelasting en het aanslagbiljet van de personenbelasting voorgelegd. Het is niet omdat referentiepersoon in 2022 een bepaald niveau aan inkomsten heeft verworven, dat deze situatie noodzakelijkerwijze heden nog geldt. Een aanslagbiljet kan hoogstens worden aanvaard om de stabiliteit van de bestaansmiddelen in kaart te brengen. Er werd geen recenter aanslagbiljet voorgelegd waardoor wij niet in staat zijn om de inkomsten van 2022 te vergelijken met recente informatie. Bijgevolg wordt dit niet in aanmerking genomen.

Een schermafbeelding van een rekeningafschrift werd tevens voorgelegd waaruit blijkt dat dhr. V. D. een bedrag van 500 euro (met mededeling "avans facture") en een bedrag van 2.586,00 euro (met mededeling "facture rest") heeft overgeschreven op de rekening van de referentiepersoon in april. De relatie tussen deze persoon en de referentiepersoon is echter niet verduidelijkt. Bovendien blijft de oorsprong en aard van deze bedragen onduidelijk. We hebben geen weet waarvan/waarvoor deze inkomsten komen en of dit een netto-loon is of niet. Bijgevolg kan dit document niet als afdoende bewijs worden beschouwd inzake de mogelijke bestaansmiddelen van de referentiepersoon en wordt het niet in aanmerking genomen bij de beoordeling.

We concluderen dat op basis van de voorgelegde documenten het onmogelijk is om een juiste inschatting te maken van de inkomsten van de referentiepersoon. Aangezien betrokkene niet aantoont dat de referentiepersoon beschikt over regelmatige en stabiele inkomsten, moet geen behoefteanalyse, waarvan sprake in art. 10ter, §2, tweede lid van de wet van 15.12.1980, worden gemaakt (zie arrest RvV 123.063 d.d.

25.04.2015, met verwijzing naar arrest RvS 223.807 d.d. 11.07.2013). Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Ter aanvulling wenst onze dienst ook te vermelden dat het buitenlands huwelijk (dd. 03.04.2024) tussen de betrokkene en de referentiepersoon in België tot op heden niet werd in- of overgeschreven in de registers, dit volgens het Parket door de volledige afwezigheid van bereidheid tot medewerking aan hun dossier. Er werden aldus tot op heden hieraan geen rechtsgevolgen verstrekt.

Aangezien betrokkenen niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 10 wordt de verblijfsaanvraag van betrokkenen geweigerd.

Het feit dat betrokkenen momenteel samenwonen met de referentiepersoon ontslaat hen niet van de verplichting om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor hun verblijfsrecht. Evenmin verleent het verblijfsrecht van de referentiepersoon betrokkenen automatisch recht op verblijf in België. De verblijfsmachtiging van de referentiepersoon komt door onze beslissing op geen enkele manier in het gedrang. Onze beslissing doet volgens onze dienst geen afbreuk aan 'het belang van het kind', want wanneer de referentiepersoon wel over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt, staat het hen vrij om opnieuw een verblijfsaanvraag gezinshereniging in te dienen. Indien ze op een andere basis een verblijfsaanvraag wensen in te dienen, dienen ze de hiervoor wettelijk gestipuleerde afspreken te volgen. Let wel: Onze beslissing gaat niet gepaard met een bevel tot verwijdering van het grondgebied. Betrokkenen zijn op dit moment, en op basis van onze beslissing, niet verplicht om het land te verlaten om zich naar het buitenland te begeven voor het indienen van een nieuwe verblijfsaanvraag, al dan niet in het kader van gezinshereniging, volgens de wettelijk voorziene procedure. Bijgevolg concludeert onze dienst dat de gezinscel niet moet worden verbroken. Het gezin wordt niet uiteen gerukt. Er zijn echter geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet elders zou kunnen voortzetten, noch dat zij niet in staat zouden zijn te reizen. Wij argumenteren dat op basis van de voorgelegde documenten de veiligheid en het emotionele welzijn van het kind niet wordt bedreigd of verstoord wanneer het minderjarige kind zich onder begeleiding van de ouder(s) samen voor een periode eventueel naar het buitenland zou begeven om daar een verblijfsaanvraag in te dienen volgens de wettelijk voorziene procedure. Indien betrokkene ervoor kiest om zich naar het buitenland te begeven om aldaar de aanvraag in te dienen, kan zij in tussentijd via de moderne communicatiemiddelen het contact en de gezinsband met haar echtgenoot onderhouden. Het is aan de ouders om te beslissen bij wie het kind intussen zal verblijven. Bovendien hebben betrokkenen in hun aanvraag geen banden ingeroepen met andere gezins- of familieleden in het Rijk, noch zijn er medische elementen ingeroepen.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in (oud) artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van (oud) artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan (oud) artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van haar eerste middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"2.1.1.
Dat verzoekster en haar zoon op 4 december 2024 een aanvraag gezinshereniging hebben gedaan tot het in functie van hun echtgenoot/stiefvader conform artikel 10 Vw.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat in casu niet aan de voorwaarden van artikel 10, §5 Vw. werd voldaan en de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken, zodat de aanvraag gezinshereniging van verzoekster en haar zoon dient te worden afgewezen.

Conform artikel 10, §1, 4° Vw. en onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12 Vw., zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

"4° de volgende familieleden van hetzij een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, hetzij een vreemdeling die over een verblijf van onbeperkte duur beschikt en sedert minimum twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk. Die laatstgenoemde termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben : - de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;
- hun gemeenschappelijke kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;
- de minderjarige kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner als bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en ongehuwd zijn en voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of zijn geregistreerde partner het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring uitoefent en de kinderen ten laste zijn van hem, diens echtgenoot of geregistreerde partner. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming te hebben gegeven"

Artikel 10, Vw. bepaalt dat de referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon :

"§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

(…)

§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie [3 en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet] . Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :
1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;
2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;
3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover [3 de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt".

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoekster en haar zoon niet aan de voorwaarden zouden voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden, omdat niet afdoende aangetoond werd dat de referentiepersoon over toereikende bestaansmiddelen beschikt zoals voorgeschreven door artikel 10,§5 Vw.

Meer bepaald heeft verzoekster bewijzen voorgelegd dat haar echtgenoot sedert mei 2018 als zelfstandige in hoofdberoep aan de slag is, hij sociale bijdragen betaalt, facturen invordert en heeft zij tevens zijn inkomsten aangetoond aan de hand van een aanslagbiljet belasting en een berekening personenbelasting.

Bovendien zijn de vaste lasten van het gezin marginaal, zodat verzoekster wel degelijk heeft aangetoond dat de referentiepersoon over meer dan voldoende bestaansmiddelen om verzoekster en haar zoon ten laste te nemen, zodat er sprake is van een schending van artikel 10 Vw. en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

2.2.2.
Dat de bestreden beslissing bovendien enkel rekening houdt met de maandelijkse inkomsten van de referentiepersoon en geen rekening houdt met de extra inkomsten waarover het gezin beschikt vanwege de tewerkstelling van verzoekster.

Echter, volgens artikel 10 Vw. moet bij een aanvraag gezinshereniging de referentiepersoon aantonen dat hij 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt echter geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt, noch ratione personae, noch ratione loci.

Ook de voorbereidende werken bij de Verblijfswet stellen geen vereisten betreffende de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

Het woord 'beschikken' wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als : '1. Beslissen over : wijzend op iets beschikken; 2. Gebruikmaken van : vrij (kunnen) beschikken over' en in het woordenboek Wolters als '1. Gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. Beslissen over'.

Uit deze definities kan dan ook geenszins worden afgeleid dat een referentiepersoon niet zou kunnen beschikken over, of gebruik maken van het inkomen van zijn partner en/of andere inwonende gezinsleden.

Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in diverse arresten heeft geoordeeld dat verweerder zich op een te enge interpretatie van de wet baseert (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr.161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

Dat verweerder, door te eisen dat de voldoende bestaansmiddelen enkel afkomstig mogen zijn van de gezinshereniger, dan ook een voorwaarde toevoegt aan de wet en dan ook artikel 10 Vw. schendt.

Dat verweerder dan ook op een onzorgvuldige manier tewerk is gegaan bij de beoordeling van het dossier van verzoekster en hierdoor de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.3.
Minstens is de bestreden beslissing strijdig met artikel 10ter, §2, tweede lid Vw. dat bepaalt :

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling".

Dat verweerder echter helemaal geen behoefteanalyse heeft doorgevoerd met als motivering dat het op basis van de door verzoekster voorgelegde documenten niet mogelijk zou zijn om een juiste inschatting te maken van de inkomsten van de referentiepersoon.

Aangezien verzoekster niet zou hebben aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over regelmatige en stabiele inkomsten, zou geen behoefteanalyse moeten worden gemaakt.

Dat verzoekster wel degelijk heeft aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt en de ratio legis van artikel 10ter, §2, tweede lid Vw. juist is om, wanneer de bestaansmiddelen niet toereikend zouden zijn, er een behoefteanalyse dient te gebeuren.

Verweerder moet immers 'op basis van de eigen behoeften van de vreemdelingen en van zijn familieleden' uitmaken 'welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Door het niet houden van een behoefteanalyse schendt de bestreden beslissing dan ook artikel 10ter, §2, tweede lid Vw.

Dat bovendien aan verzoekster nooit gevraagd werd om documenten voor te leggen waaruit de vaste lasten van het gezin blijken, zodat door nooit aan verzoekster mee te delen dat zij dergelijke stukken diende te voor te leggen, verweerder dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit nochtans voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

2.2.4.
Dat de bestreden beslissing tenslotte geenszins een correcte en duidelijke motivering heeft gegeven van de reden waarom niet werd overgegaan tot het houden van een behoefteanalyse en bijgevolg vaag, onduidelijk en stereotiep is, zodat deze een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de

redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert dat verzoekster in functie van haar echtgenoot, die over een verblijfsrecht in België beschikt, een gezinsherenigingsaanvraag heeft ingediend. Artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet vereist dat wordt aangetoond dat de derdelander die vervoegd wordt, beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen om in zijn eigen behoeften en deze van zijn gezinsleden te voorzien zodat ze niet ten laste zouden vallen van de Belgische overheid. Verweerder motiveert dat de bewijsstukken die verzoekster daartoe heeft overgemaakt, niet aantonen dat aan deze voorwaarde is voldaan. Het is op basis van de voorgelegde stukken onmogelijk om een juiste inschatting te maken van de inkomsten van de referentiepersoon. In dat geval kan er geen behoefteanalyse worden gemaakt. Daarnaast motiveert verweerder eveneens dat het buitenlands huwelijk dat tussen verzoekster en de referentiepersoon werd afgesloten, in België nog niet werd in- of overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Volgens het parket is er sprake van een volledige afwezigheid van bereidheid tot medewerking aan het dossier waardoor er tot op heden nog geen rechtsgevolgen aan het huwelijk werden verstrekt.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de voormelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van (oud) artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[…]

4° de volgende familieleden van hetzij een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, hetzij een vreemdeling die over een verblijf van onbeperkte duur beschikt en sedert minimum twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk. Die laatstgenoemde termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun gemeenschappelijke kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de minderjarige kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner als bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en ongehuwd zijn en voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of zijn geregistreerde partner het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring uitoefent en de kinderen ten laste zijn van hem, diens echtgenoot of geregistreerde partner. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming te hebben gegeven.

[…]

§2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

[…]

§5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Uit bovenstaande bepaling volgt dat onder meer de buitenlandse echtgenote van een vreemdeling die over een verblijf in België van onbeperkte duur beschikt en het minderjarige kind van deze echtgenote van rechtswege zijn toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien de vreemdeling die wordt vervoegd, beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste zullen vallen van de openbare overheden. Artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet preciseert dat aan deze vereiste is voldaan wanneer de bestaansmiddelen minstens gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Op grond van (oud) artikel 10, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet moet de vreemdeling die een verblijfsrecht wil verkrijgen als echtgenoot van een verblijfsgerechtigde vreemdeling, behoudens de uitzondering die de wet voorziet, aldus "*het bewijs aanbrengen*" dat de referentiepersoon over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden, teneinde te vermijden dat ze ten laste vallen van de openbare overheden. De voorwaarde van (oud) artikel 10, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet bestaat er dan ook niet enkel in dat er voldoende bestaansmiddelen zijn, maar tevens dat het bewijs wordt aangebracht dat de gezinshereniger beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen (zoals bepaald in §5) om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Door het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de referentiepersoon wilde de wetgever vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen ten laste valt van de openbare overheden en streefde de wetgever ernaar dat die personen in menswaardige omstandigheden kunnen worden opgevangen (*Parl. St.,* Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 73). Dergelijke inkomensvereisten worden uitdrukkelijk toegelaten door artikel 7, lid 1, onder c), van de richtlijn 2003/86/EG en worden door het Hof van Justitie als toelaatbaar beschouwd (cf. HvJ 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun, punt 42; HvJ 6 december 2012, C-356/11 en 357/11, Maahanmuuttovirasto, punt 71). In zoverre dat de bestaansmiddelenvereisten moeten voorkomen dat de betrokken vreemdelingen ten laste vallen van de overheid, zijn deze vereisten eveneens noodzakelijk voor "*het economisch welzijn van het land*", zoals bedoeld in artikel 8, lid 2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.11.4 en B.17.1.2).

Verzoekster somt de documenten op die zij in het kader van haar aanvraag heeft voorgelegd en ze is de overtuiging toegedaan dat ze wel degelijk heeft aangetoond dat de referentiepersoon over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verzoekster wijst erop dat de referentiepersoon sinds 2018 een zelfstandige activiteit in hoofdberoep uitoefent, dat hij sociale bijdragen betaalt, dat hij facturen invordert en dat zijn inkomsten kunnen worden bewezen aan de hand van een aanslagbiljet en een berekening in de personenbelasting.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

"*Bij de aanvraag dd. 31.05.2024 legde betrokkene de volgende stukken voor inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon:*
-Loopbaanattest van Liantis met de info dat de referentiepersoon sinds 21.05.2018 zelfstandige in hoofdberoep is (dd. 26.04.2024)
-Overzicht van Liantis van de betalingen van de sociale bijdragen van 04 juli 2019 tot en met 24 april 2024 (dd. 26.04.2024)
-Schermafbeelding van ontvangen bankoverschrijving door dhr. V. D. o 11.04.2024: 500,00 euro ~Avans facture o 22.04.2024: 2.586,00 euro ~Facture rest
-Aanslagbiljet personenbelasting (inkomsten van 2022) (dd.11.09.2023)
-Berekening personenbelasting (inkomsten 2022) (dd.05.09.2023)

De documenten van Liantis kunnen ons geen bewijzen geven van de effectieve inkomsten van referentiepersoon. Deze documenten staven louter zijn statuut als zelfstandige en dat de sociale bijdragen werden betaald. Zijn statuut als zelfstandige wordt door onze dienst niet betwist, noch beweren wij dat de referentiepersoon zijn sociale bijdragen niet zou betalen. Deze documenten stellen ons echter niet in staat te berekenen wat zijn bestaansmiddelen concreet inhouden, laat staan dat wij kunnen oordelen of ze stabiel, regelmatig en voldoende zijn.
Voor de eerste twee kwartalen van 2024 bedroeg het verschuldigde bedrag aan sociale bijdragen 898,28 euro. Dit betreft echter een minima van kwartaalbetalingen als zelfstandige in hoofdberoep met indexering. Dit is het forfait dat betaald wordt door startende zelfstandigen en kan dus niet dienen als bewijs van effectieve inkomsten. Er wordt ook een berekening van de personenbelasting en het aanslagbiljet van de personenbelasting voorgelegd. Het is niet omdat referentiepersoon in 2022 een bepaald niveau aan

inkomsten heeft verworven, dat deze situatie noodzakelijkerwijze heden nog geldt. Een aanslagbiljet kan hoogstens worden aanvaard om de stabiliteit van de bestaansmiddelen in kaart te brengen. Er werd geen recenter aanslagbiljet voorgelegd waardoor wij niet in staat zijn om de inkomsten van 2022 te vergelijken met recente informatie. Bijgevolg wordt dit niet in aanmerking genomen.
Een schermafbeelding van een rekeningafschrift werd tevens voorgelegd waaruit blijkt dat dhr. V. D. een bedrag van 500 euro (met mededeling "avans facture") en een bedrag van 2.586,00 euro (met mededeling "facture rest") heeft overgeschreven op de rekening van de referentiepersoon in april. De relatie tussen deze persoon en de referentiepersoon is echter niet verduidelijkt. Bovendien blijft de oorsprong en aard van deze bedragen onduidelijk. We hebben geen weet waarvan/waarvoor deze inkomsten komen en of dit een netto-loon is of niet. Bijgevolg kan dit document niet als afdoende bewijs worden beschouwd inzake de mogelijke bestaansmiddelen van de referentiepersoon en wordt het niet in aanmerking genomen bij de beoordeling."

De loutere eigen overtuiging van verzoekster dat de stukken die werden overgemaakt in het kader van haar aanvraag wel degelijk volstaan om aan te tonen dat er is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde, volstaat uiteraard niet om de onwettigheid van de huidige bestreden beslissing aan te tonen. Verzoekster kan de Raad er bovendien niet toe uitnodigen om zich in de plaats van het bevoegde bestuur te stellen door zelf te onderzoeken of de voorgelegde bewijzen al dan niet volstaan in het licht van de wettelijke voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. De Raad beschikt als annulatierechter immers niet over een dergelijke bevoegdheid.

Verzoekster komt niet verder dan opnieuw te verwijzen naar de bewijsstukken die ze reeds bij haar gezinsherenigingsaanvraag heeft gevoegd, zonder tegemoet te komen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing daaromtrent. Ze toont met haar kritiek niet aan dat het motief van de bestreden beslissing dat de documenten van Liantis; de betalingsbewijzen van het minimum aan kwartaalbetalingen als zelfstandige in hoofdberoep met indexering; een schermafbeelding van een rekeningafschrift en een aanslagbiljet en een berekening van de personenbelasting uit 2022 onvoldoende zijn om aan te tonen dat de referentiepersoon anno 2025 over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt in de zin van (oud) artikel 10, §2, derde lid en §5 van de Vreemdelingenwet, onjuist of onzorgvuldig zou zijn.

Waar verzoekster stelt dat de vaste lasten van het gezin slechts marginaal zouden zijn, moet erop worden gewezen dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het onmogelijk is om op basis van de beschikbare informatie een juiste inschatting te maken van de inkomsten van de referentiepersoon. Aangezien niet is aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over regelmatige en stabiele inkomsten, moet er in casu ook geen behoefteanalyse worden gemaakt zoals vereist door (oud) artikel 10ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het enkele betoog dat de vaste lasten van het gezin slechts marginaal zouden zijn – hetgeen overigens niet met enig begin van bewijs wordt ondersteund – is dan ook niet dienstig.

Vervolgens argumenteert verzoekster dat er in de bestreden beslissing enkel rekening wordt gehouden met de inkomsten van de referentiepersoon terwijl er geen rekening zou zijn gehouden met de inkomsten van verzoekster zelf die ze uit tewerkstelling verwerft. Volgens verzoekster schendt verweerder artikel 10 van de Vreemdelingenwet door te stellen dat de bestaansmiddelen enkel van de referentiepersoon afkomstig mogen zijn.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat het betoog van verzoekster in casu niet dienstig is. Immers blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoekster bij haar verblijfsaanvraag ook bewijzen van haar eigen bestaansmiddelen uit arbeid heeft voorgelegd. Uit de bestreden beslissing kan dan ook niet worden afgeleid dat verweerder met enige bestaansmiddelen die van verzoekster zelf afkomstig zijn, onterecht geen rekening heeft gehouden. Bewijzen van dergelijke bestaansmiddelen werden niet voorgelegd bij de verblijfsaanvraag. Enig motief dat de bestaansmiddelen in de zin van artikel 10, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet enkel en alleen afkomstig mogen zijn van de referentiepersoon zelf, is niet terug te vinden in de bestreden beslissing. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze verweerder een voorwaarde aan de wet zou toevoegen of op welke wijze de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zouden zijn.

Voorts voert verzoekster de schending aan van artikel 10ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling."

In casu heeft verweerder geen behoefteanalyse gemaakt zoals in beginsel is vereist overeenkomstig voormelde bepaling. Verweerder motiveert dat op basis van de voorliggende documenten het onmogelijk is om een juiste inschatting te maken van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Aangezien niet is aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten, kan geen behoefteanalyse worden gemaakt. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, doch wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen.
Verzoekster hekelt dat er geen behoefteanalyse werd gemaakt. Ze volhardt dat ze wel degelijk heeft aangetoond dat de referentiepersoon over toereikende bestaansmiddelen beschikt en dat verweerder wel had moeten overgaan tot een behoefteanalyse zoals vereist door artikel 10ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan echter niet worden bijgetreden waar ze aanvoert dat er te dezen alsnog een behoefteanalyse had moeten worden gemaakt. Gelet op het ontbreken van enig bewijs van actuele stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van (oud) artikel 10, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet, diende verweerder niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van (oud) artikel 10ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder diende in casu dan ook geen verdere behoefteanalyse te doen. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van de (actuele) stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, dringt het onderzoek in toepassing van (oud) artikel 10ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich niet op.

Waar verzoekster betoogt dat verweerder haar nooit heeft gevraagd om documenten voor te leggen waaruit de vaste kosten van het gezin blijken, kan dienstig worden verwezen naar de bovenstaande bespreking. Nu niet werd aangetoond dat de referentiepersoon over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, heeft verweerder op goede gronden geoordeeld dat een behoefteanalyse in dit geval niet aan de orde is. De kritiek van verzoekster dat haar niet werd gevraagd om documenten voor te leggen aangaande de maandelijkse vaste kosten van het gezin, is – gelet op de vaststelling dat een behoefteanalyse in casu niet aan de orde is – dan ook niet dienstig.

Verzoekster toont niet aan dat verweerder op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat er geen bewijzen voorliggen van actuele, stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon zodat niet is aangetoond dat de referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen in de zin van (oud) artikel 10, §2, derde lid en §5 van de Vreemdelingenwet beschikt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van haar tweede middel, zet ze het volgende uiteen:

“2.2.1. Dat, ten gevolge van de aan verzoeksters betekende beslissing, verzoekster en haar zoon niet in België kunnen verblijven en zij hierdoor van hun echtgenoot, respectievelijk stiefvader worden gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2. Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster en haar echtgenoot hebben al lange tijd een relatie, zijn gehuwd en vormen effectief een gezin, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekster een gezinsleven in België heeft, net zoals haar zoon die deel uitmaakt van het gezin.

2.2.3.
Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekster is gehuwd met een man, met wie zij effectief samenwoont en met wie zij een duurzame levensgemeenschap wenst op te bouwen.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoekster en de band met haar echtgenoot en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster, haar echtgenoot en zoon teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.2.4.
Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster (en hierdoor ook haar echtgenoot en zoon) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

2.2.5.
Dat het feit dat de bestreden beslissing geen directe verwijderingsmaatregel bevat, hieraan niets afdoet.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt immers dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de weigering om een verblijfsvergunning af te leveren en de beslissing tot intrekking van een verblijfsvergunning door het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 EVRM (ECHR, Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration, 31 augustus 2020 update, p. 23-24).

De grenzen tussen de positieve en negatieve verplichtingen onder artikel 8 EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een 'fair balance'-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds (EHRM, 26 april 2018, Hoti v/Kroatië, §122; EHRM, 3 oktober 2014, Jeunesse v/Nederland, §106).

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Volgende factoren spelen hierbij een rol : de mate waarin het gezinsleven wordt belemmerd, de bindingen met het gastland, de hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst van de vreemdeling verder te zetten en de vraag of er overwegingen zijn van openbare orde die zouden doorwegen om het recht op het privé- en gezinsleven te ontzeggen (RvV, RvV, 1 juli 2021, nr. 257.594).
Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden op grond van schending van artikel 8 EVRM."

3.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster beroept zich op een gezinsleven met haar derdelander-echtgenoot die in België verblijft, evenals op het gezinsleven tussen haar minderjarig kind en diens stiefvader. Verzoekster en haar echtgenoot zijn al een lange tijd gehuwd en vormen samen een daadwerkelijk gezin, waar ook haar zoon deel van uitmaakt.

In de bestreden beslissing, die een antwoord vormt op een aanvraag van verzoekster en haar minderjarig kind voor een toelating tot verblijf in functie van hun echtgenoot/stiefvader op grond van (oud) artikel 10 van de Vreemdelingenwet, wordt het gezinsleven tussen hen in wezen niet betwist. Er wordt wel op gewezen dat het buitenlands huwelijk tussen verzoekster en de referentiepersoon in België nog niet werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Verweerder wijst erop dat betrokkenen blijkbaar niet bereid zijn om hiertoe de nodige medewerking te verlenen. Tot op heden werden aan het huwelijk dan ook geen rechtsgevolgen verstrekt. Verzoeksters aanvraag tot gezinshereniging wordt echter geweigerd omdat verzoekster niet aantoont dat haar echtgenoot beschikt over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, zoals vereist in voormeld wetsartikel. De Raad merkt op dat artikel 8 van het EVRM geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van de wetgever om het verstrekken van een recht op verblijf van meer dan drie maanden afhankelijk te maken van het vervullen van bepaalde voorwaarden en de bevoegdheid van de gemachtigde om op de naleving van deze voorwaarden toe te zien.

De Raad stelt nog vast dat de belangenafweging in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in beginsel reeds werd gemaakt in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een verblijfsgerechtigde derdelander slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Inzake de bestaansmiddelenvereiste in artikel 10 van de Vreemdelingenwet oordeelde het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 ook reeds als volgt:

"B.11.4. Door het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de gezinshereniger wil de wetgever vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen ten laste valt van de openbare overheden en streeft hij ernaar dat die personen in menswaardige omstandigheden kunnen worden opgevangen (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 73). Dergelijke inkomensvereisten worden uitdrukkelijk toegelaten door artikel 7, lid 1, onder c), van de richtlijn 2003/86/EG en worden door het Hof van Justitie als toelaatbaar beschouwd (HvJ, 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun, punt 42; 6 december 2012, C-356/11 en 357/11, Maahanmuuttovirasto, punt 71). In zoverre dat ze moeten voorkomen dat de betrokken vreemdelingen ten laste vallen van de overheid, zijn die vereisten eveneens noodzakelijk voor « het economisch welzijn van het land », zoals bedoeld in artikel 8.2 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens."

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat is voldaan aan de wettelijke voorwaarden voor een toelating tot verblijf als gezinslid op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, omdat niet blijkt dat haar echtgenoot beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Zoals blijkt uit de voorgaande bespreking slaagt verzoekster er niet in om deze beoordeling, en dit aspect van de belangenafweging, onderuit te halen.

Verzoekster toont geen disproportionaliteit aan tussen haar persoonlijke belangen enerzijds, die in se erin bestaan om haar gezinsleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan alle verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.
Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. MOONEN